

[Aage Frandsen.]

handler her, at § 5 åbner adgang for, at andre borgere fra EF-lande kan etablere sig med bank- og sparekassevirksomhed her i landet. Dermed er der åbnet adgang for etablering af en række EF-banker i Danmark, ikke bare som forbindelsesled til de danske banker og sparekasser, men direkte ved filialer. Det er en udvikling, som vi var imod, da vi diskuterede EF, og som vi er imod nu, og derfor kan vi ikke medvirke til det samlede lovforslags gennemførelse. Vi kan godt tage visse dele ud af lovforslaget, som vi er tilfreds med, men når netop § 5, som for os er den afgørende ændring i dette forslag, er med, så kan vi ikke stemme for lovforslaget som helhed.

Der er stillet nogle ændringsforslag, som for en dels vedkommende ligesom skal råde bod på de uheldige virkninger, som vi mener opstår ved, at vi kommer ind under EFs bestemmelser, og SF har selv stillet et ændringsforslag, som skulle betyde, at handelsministeren kan fastlægge en overgrænse for, hvor mange pengeinstitutter der skal være i hver kommune. Det har vi gjort på grund af den udvikling, vi har set igennem mange år, hvor vi har fået en bank- eller sparekassefilial på næsten hvert gadehjørne i strøgkvartererne i de større byer, ja, det er næsten umuligt at se andet end banker og sparekasser, og det er en udvikling, vi må regne med vil blive endnu stærkere, når nu bestemmelsen om EFs frie etableringsret i Danmark træder i kraft. Derfor mener vi, det er naturligt, at man fra samfundets side siger: vi ønsker ikke, at denne udvikling skal fortsætte, vi ønsker en grænse.

Dermed være ikke sagt, at man behøver at sætte grænsen voldsomt lavt, men i hvert tilfælde vil man kunne undgå dette enorme ressourcespild, som disse bankpaladser og alle disse bankfilialer og sparekassefilialer er udtryk for. Vi havde håbet på, at der til trods for meningsforskelle kunne samles et flertal for dette forslag i folketetinget, men det kan der åbenbart ikke, og det er nok så overraskende, da folk ude omkring er meget interesseret i, at denne form for ressourcespild standses. Jeg har i hvert fald selv observeret tidligere, når man har argumenteret på forskellig vis for, at dette ressourcespild skulle standses, at folk har haft stor

forståelse herfor. Men det er helt tydeligt, at dette ændringsforslag bliver stemt ned, og så mener vi, at lovforslaget som helhed får en endnu mere uheldig virkning, end det ellers ville have fået.

Med hensyn til samfundsrepræsentation betragter vi ikke dette som nogen fantastisk væsentlig gevinst. Vi betragter det som en lille gevinst, og vi er slet ikke så begejstret, som man måske skulle regne med, når man har hørt bl. a. det konservative folkepartis ordfører, hr. Hagen Hagensen, som mente, at nu havde man begyndt et skridt henimod en samfundsdirigering. Det tror vi ikke, der bliver tale om, bl. a. fordi det afhænger af, hvilke direktiver ministeren giver og med de handelsministre, vi har haft eller kan få herhjemme, er der vist grænser for, hvor vidtgående direktiverne vil være.

Grunden til, at vi ønsker samfundsrepræsentation, er, at det er et forsøg på fra samfundets side at dirigere, men vi tror ikke på, at det bliver særlig voldsomt. Man kan også sige, at de erfaringer, man har høstet med hensyn til samfundsrepræsentanter i sparekasser, ikke er overvældende positive, ikke ud fra vores synsvinkel. Det materiale, vi har fået i udvalget, viser også tydeligt, for det første at det er sparekassen, der i særlig grad er interesseret i dem, og det kan gøre én ret så betænkelig. For det andet fik vi at vide, at det i virkeligheden har været sparekassen, der har indstillet, og det er to ting, som direkte kunne tale imod, at man gik ind for en samfundsrepræsentation i bankerne også. Derfor er det væsentligt for os, at det af betænkningen tydeligt fremgår, at det er handelsministeren, der på egen hånd eller eventuelt efter indstilling fra kommunerne foretager indstillingen, og at det er meningen, at disse mennesker skal optræde alene ud fra samfundsinteresser — så må vi se, hvor godt det kan lade sig gøre — og ikke af hensyn til det pågældende pengeinstitut.

Derfor kan vi stemme for de to ændringsforslag, som knytter sig til samfundsrepræsentation i banker, og vi vil naturligvis i konsekvens heraf stemme imod det ændringsforslag, som er fremsat af retsforbundet uden for betænkningen. Men til trods for, at der altså efter vores opfattelse kan være tale om små forbedringer, er de så små, at vi under ingen omstændigheder kan